

## PRIMER DIA A L'OFICINA

Em sembla que he tingut sort. Sempre sents dir que els anglesos són molt tibats, que no es molesten gaire a explicar-te les coses i que en general no són amables amb els estrangers. Potser fa cinquanta anys era així, però la meua experiència és del tot diferent.

Per exemple: avui, quan he anat per primer cop a l'oficina, tothom ha sigut amable amb mi i m'han parlat a poc a poc si veien que no els seguia. L'ambient és distès, fan bromes els uns amb els altres i, fins i tot, el director sembla un més de la colla. No és precisament la imatge típica de l'anglès repatani que un té al cap!

El Raj, que és qui s'encarregarà d'ensenyar-me les quatre coses bàsiques perquè em pugui posar en marxa, diu que a Londres és diferent: «A la capital sí que passaries una mala estona!». Em sembla que ho fa per espantar-me i potser perquè a tots els països hi ha rivalitats entre les ciutats grans i les petites. Southchester és una



### PARAULES QUE HE APRÈS AVUI

*Stiff*: estirat, en sentit figurat (literalment, 'rígid').

*Stiff upper lip*: característica típica de la idiosincràsia britànica. Vol dir ser capaç d'enfrontar-se a les adversitats amb valentia i sense demostrar les emocions. (literalment, 'el llavi de dalt rígid').

*Countryside*: camp, en el sentit de la part del país que no és principalment urbana, el que en castellà es coneix com *la campiña*.

*Boss*: cap, qui mana.



## Salutacions

*Hiya!* és una forma informal de dir: «Hola, com va?». Prové de la suma de *hi* i *you*. A la Gran Bretanya s'utilitza molt entre els amics i la família, o per a adreçar-se a la canalla. *Hello* i *hi* també s'usen freqüentment. Per ser més formals: *How are you?*, *How do you do?*, *Nice to meet you*.

Als Estats Units, *hiya* pràcticament no es fa servir. Si aneu al sud sentireu molt sovint una contracció similar, *howdy!* (que ve de *how do you do*), fins al punt que és un dels trets típics que s'usen quan algú vol imitar aquest dialecte (i les pel·lícules de *cowboys*).

Una altra forma molt comuna de dir hola en alguns llocs és preguntar «*Are you alright?*», o fins i tot un «*Alright?*» a seques.

Nota: és una pregunta fàtica, ningú no espera que els expliqueu com et trobes. Si contestes amb «*Yes, thanks*» o «*Yes, and you?*» n'hi ha suficient.

població mitjana a només un parell d'hores de la capital, prou gran per tenir de tot, però molt més tranquil·la que una gran metròpoli. De moment, jo m'estic emportant una bona impressió de la «gent del camp», com diuen ells.

D'altra banda, he de confessar que l'anglès em costa més del que em pensava, i això m'espanta una mica. El Raj s'ha rigut del meu títol de Proficiency. «Això no et farà gaire servei...» I té raó. Per començar, el meu cap, en Kennan, és escocès. Aquí sí que puc dir que no he estat afortunat. Parlar amb algú que no té l'accent «estàndard» requereix una mica de pràctica...

Quan m'he quedat a soles amb el Raj i li he demanat que em repetís què ens havia dit el *boss* perquè se m'havia

escapat la majoria, m'ha contestat: «Tranquil, jo la meitat del temps tampoc no l'entenc! Aquí al sud usem un altre idioma!». M'he hagut de reprimir per no dir-li que a ells tampoc no els seguia massa quan parlaven ràpid. Em sembla que necessitaré una temporada per a captar tots els girs i acostumar l'oïda a l'entonació d'aquí.

–Ah, escolta –m'ha dit el Raj–. Para ja de dir «*How do you do?*» quan et presento algú nou. Només et falta fer una reverència! Guarda-ho per al dia que coneguis la reina... Queda't amb *hiya*, que és el que fem servir més aquí.